

Arrest

nr. 337 039 van 2 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) juni 1993.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 januari 2024. Op 4 februari 2024 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 oktober 2024 wordt verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 31 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Ba Don te provincie Quang Binh. U woonde in de stad Ba Don van uw geboorte tot uw vertrek uit Vietnam. Te Vietnam hebt u één zoon die op vandaag bij uw oudste zus woont.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan.

U verklaart dat u te Vietnam, omwille van de algehele socio-economische situatie en het gegeven dat u een beperkt inkomen had, financiële moeilijkheden kende. In uw zoektocht naar werk en financiële middelen sloten uw broer en uw zus een lening af om vlucht uit Vietnam te bekostigen.

U verliet Vietnam op 24 februari 2024 en reisde o.m. via Hongarije naar België. Te België diende u op 4 februari 2024 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Vietnam vreest u een moeilijke financiële situatie.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig noch voldoende ernstig zijn.

*Vooreerst wordt opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS d.d. 28 februari 2024, punt 1) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter te Vietnam achterliet (CGVS, pg. 4) en dat u uw paspoort te Hongarije verloor (CGVS, *ibid.*). U hebt het verlies van uw identiteitskaart echter nooit aangegeven bij de bevoegde diensten (CGVS, pg. 4, 5) waardoor dit slechts een blote bewering blijft. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u uw identiteitskaart liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Dat u bijkomend aangeeft dat u geen enkele moeite deed om ook nog maar enig document te verkrijgen (CGVS, *ibid.*) is evenmin ernstig en wijst op een zekere desinteresse. Wat er ook van zij, het ontbreken van een geldig en origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.*

Voorts stelt het CGVS vast dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

U verklaart dat u te Vietnam financiële moeilijkheden kende waardoor het voor u o.m. moeilijk was om in te staan voor de opvoeding van uw zoon (CGVS, pg. 8). Teneinde werk te vinden en de financiële toekomst van u en van uw zoon te verzekeren, leenden uw broer en uw zus geld bij de bank om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, pg. 8, 9, 10). U sprak met uw broer en uw zus af om de gemaakte schulden bij hen af te korten van zodra u over werk en een inkomen beschikt (CGVS, pg. 9). Deze redenen zijn evenwel louter van socioeconomische (en eventueel interpersoonlijke) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens in uw verklaringen blijkt echter dat u een gegronde

vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw politiek overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren.

*Evenmin zijn er zwaarwegende gronden voorhanden om aan te nemen dat u in Vietnam een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Inzake de schulden die u bij uw broer en zus zou hebben (cf. *supra*), acht het CGVS het verder opmerkelijk dat u net schulden maakte om Vietnam te verlaten (CGVS, pg. 8), dat u niet op de hoogte bent bij welke bank uw broer en zus geld leenden (CGVS, *ibid.*), dat u niet weet of er een onderpand werd vastgelegd (CGVS, pg. 9) noch tegen welke voorwaarden de lening werd aangegaan (CGVS, *ibid.*) en dat u niet weet of er al dan niet een*

betalingsplan werd opgesteld (CGVS, ibid.) noch tegen welke termijn de bank terugbetaald moet worden (CGVS, ibid.). De onwetendheid en desinteresse die u tentoonspreidt doen afbreuk aan het bestaan van een reële vrees. Daarenboven maakt u zelf geen gewag van enige concrete, individuele en persoonlijke vrees in uw hoofde bij het niet afbetalen die zou voortvloeien uit het niet afbetalen van uw schulden/lening, alwaar u poneert dat u niet weet wat er gebeurt (CGVS, pg. 9) en niet weet wat uw broer en zus zullen zeggen (CGVS, pg. 10) indien de lening niet wordt terugbetaald.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reël risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/6, § 1, 1° en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de overduidelijke beoordelingsvergissing”, van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” en van “de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”.

Verzoekende partij werpt in het verzoekschrift vooreerst op dat het CGVS artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door een gebrekkige motivering, een onzorgvuldige beoordeling en het ontbreken van een behoorlijke analyse van haar verzoek. Het CGVS onderzocht volgens verzoekende partij onvoldoende de omstandigheden van haar vertrek uit Vietnam, haar verblijf in Hongarije en de risico's bij terugkeer. Zij stelt dat veel Vietnamezen, waaronder zijzelf, in Hongarije worden uitgebuit. Verzoekende partij verklaarde dat zij legaal naar Hongarije reisde met een door een mensensmokkelaar verkregen visum, waarvoor zij 16.000 euro betaalde. In Hongarije werd haar paspoort afgenomen en werd zij bedrogen door een vermeende werkgever. Nadien reisde zij illegaal naar België.

Ze citeert vervolgens uit het evaluatieverslag van Myria van 2022 over de aanhoudende schendingen van de rechten van vluchtelingen en migranten in Hongarije, met name inzake collectieve uitzettingen naar Servië. Zij concludeert dat in hoofde van haar er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève.

2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de overduidelijke beoordelingsvergissing”, van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” en van “de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”.

Verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift opnieuw uit het evaluatieverslag van Myria van 2022, waarin de situatie van Vietnamese asielzoekers in Europa wordt besproken. Zij legt hiermee haar vrees voor vervolging en de mogelijke gevolgen van terugkeer naar Vietnam uit, mede toegelicht door de algemene omstandigheden waarin Vietnamese asielzoekers in Europa zich zouden bevinden volgens het Myria-verslag.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Aldus maakt verzoekende partij geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekende partij voert aan dat zij Vietnam heeft verlaten wegens de algehele socio-economische situatie en vanwege de financiële moeilijkheden die zij in Vietnam ondervond, waardoor het voor haar moeilijk was om in te staan voor de opvoeding van haar zoon (NPO, p. 8). Tevens verklaart zij schulden in Vietnam te hebben die zij moet afbetalen. Haar zus en broer zouden een banklening hebben afgesloten om haar reis naar Europa te financieren, met het oog op het vinden van werk en het waarborgen van de financiële toekomst van haar en haar zoon. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekende partij.

6.2. Verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde asielmotieven — met name de financiële moeilijkheden die zij in Vietnam ondervond, alsook de schulden bij de bank die zij moet afbetalen — van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951: *“U verklaart dat u te Vietnam financiële moeilijkheden kende waardoor het voor u o.m. moeilijk was om in te staan voor de opvoeding van uw zoon (CGVS, pg. 8). Teneinde werk te vinden en de financiële toekomst van u en van uw zoon te verzekeren, leenden uw broer en uw zus geld bij de bank om uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS, pg. 8, 9, 10). U sprak met uw broer en uw zus af om de gemaakte schulden bij hen af te korten zodra u over werk en een inkomen beschikt (CGVS, pg. 9). Deze redenen zijn evenwel louter van socioeconomische (en eventueel interpersoonlijke) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Nergens in uw verklaringen blijkt echter dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw politiek overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren.”* Deze door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden zijn louter van economische en interpersoonlijke aard. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen dienstige argumentatie die hierop een ander licht kan werpen. Zij laat na *in concreto* te duiden op welke wijze de door haar aangehaalde moeilijkheden een *nexus* zouden hebben met één van de voormelde criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die hierop een ander licht kunnen werpen. Het citeren uit het evaluatieverslag van Myria van 2022 over de algemene situatie van asielzoekers in Hongarije doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Het huidige verzoek om internationale bescherming dient immers beoordeeld te worden aan de hand van de persoonlijke situatie van verzoekende partij en de omstandigheden in haar land van herkomst, zodat de situatie van asielzoekers in Hongarije in dit verband niet relevant is.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er geen herkomstcheck gebeurd is, gaat ze eraan voorbij dat de verwerende partij haar Vietnamese nationaliteit niet betwist.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de verwerende partij geen informatie inzake terugkeerders naar Vietnam bijgebracht heeft gaat ze voorbij aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, daar dit middelenonderdeel niet in het verzoekschrift werd aangehaald. Dit artikel luidt als volgt: *“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”* Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet. Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (*cf.* GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren. Voormeld betoog van de verzoekende partij inzake het bijbrengen van *“informatie inzake terugkeerders naar Vietnam”* is geenszins van openbare orde, aldus dient dit betoog dat geen weerslag vindt in het verzoekschrift of ander proceduristuk uit de debatten geweerd worden.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

7.3.2. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan het gegeven dat de verzoekende partij schulden aangegaan heeft: “*Evenmin zijn er zwaarwegende gronden voorhanden om aan te nemen dat u in Vietnam een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Inzake de schulden die u bij uw broer en zus zou hebben (cf. supra), acht het CGVS het verder opmerkelijk dat u net schulden maakt om Vietnam te verlaten (CGVS, pg. 8), dat u niet op de hoogte bent bij welke bank uw broer en zus geld leenden (CGVS, ibid.), dat u niet weet of er een onderpand werd vastgelegd (CGVS, pg. 9) noch tegen welke voorwaarden de lening werd aangegaan (CGVS, ibid.) en dat u niet weet of er al dan niet een betalingsplan werd opgesteld (CGVS, ibid.) noch tegen welke termijn de bank terugbetaald moet worden (CGVS, ibid.). De onwetendheid en desinteresse die u tentoonspreidt doen afbreuk aan het bestaan van een reële vrees. Daarenboven maakt u zelf geen gewag van enige concrete, individuele en persoonlijke vrees in uw hoofde bij het niet afbetalen die zou voortvloeien uit het niet afbetalen van uw schulden/lening, alwaar u poneert dat u niet weet wat er gebeurt (CGVS, pg. 9) en niet weet wat uw broer en zus zullen zeggen (CGVS, pg. 10) indien de lening niet wordt terugbetaald.*

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zij laat echter na om *in concreto* in te gaan op voormelde motieven,

In haar verzoekschrift voert verzoekende partij weliswaar aan dat zij momenteel niet over een volle en gehele bescherming vanwege haar nationale autoriteiten zou beschikken, doch zij laat na te duiden waartegen of waarvoor de Vietnamese autoriteiten haar zouden moeten beschermen. Zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud immers dat er geen sprake is van problemen voor haar en/of haar familie naar aanleiding van de beweerde leningen van haar ouders. Daarenboven wordt er geen geloof gehecht dat de

verzoekende partij bij een terugkeer naar Vietnam problemen zou kunnen ondervinden met de voorgehouden schuldeisers.

Waar verzoekende partij stelt: “Voorts gezien de situatie van Vietnam tegenwoordig, is de vrees van verzoeker nog altijd huidig [...]” (eigen onderlijning), laat zij na te duiden welke huidige situatie in Vietnam zou aantonen dat haar voorgehouden nood aan internationale bescherming nog steeds actueel is en/of een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt waar zij wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens haar blijven voortduren waardoor zij bijzonder moeilijk kan terugkeren. Verzoekende partij laat na enig objectief stuk bij te brengen met betrekking tot de situatie in Vietnam, laat staan te duiden op welke wijze deze situatie volgens haar een ander licht werpt op de motieven in de bestreden beslissing en/of de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Het opnieuw citeren van het verslag van Myria uit 2022 over de algemene situatie van Vietnamese asielzoekers in Europa is niet van aard afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Het huidige verzoek om internationale bescherming dient immers beoordeeld te worden in het licht van de persoonlijke situatie van verzoekende partij en de algemene situatie in haar land van herkomst, zodat de algemene situatie van Vietnamese asielzoekers in Europa in dit verband niet relevant is.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot het in het algemeen beweren dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Zij werpt hiermee ook geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te oordelen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Vietnam omwille van de schulden van haar vader en de (beweerde) problemen met de schuldeisers.

Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het gegeven dat zij geen enkel stuk kan voorleggen dat haar beweerde identiteit en afkomst kan staven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog ter terechtzitting laat niet toe anders te oordelen.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak

terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS